

men. Assenyala la necessitat de comprovar el diagnòstic amb la radioscòpia i la radiografia.

En la segona part estudia les formes clíniques de l'apendicitis crònica, indicant els trastorns gàstrics i intestinals, que l'acompanyen. Hi ha en aquesta part, capítols sàviament escrits sobre temes d'útil estudi, car, per exemple, apendicitis i colecistitis, apendicitis subhepàtica, apendicitis en els nois i les formes renals, vesicals i ovàriques.

En la tercera part estudia les afeccions satèlits com disenteria, tiflocolitis, dilatació dolorosa del còlon i les relacions de l'esmentada malaltia amb l'excés de moviment del cec o la seva ptosis i la caiguda del còlon transvers. Exposa amb grans detalls les perivisceritis fent un estudi minuciós de la membrana de Jackson i de les membranes pericecals.

La quarta part explica d'una manera acabada i completa el tractament de l'apendicitis.

És una obreta digna de formar part de la biblioteca del metge, essent la seva traducció feta pel Dr. E. Ribas i Isern, perfecta.—*F. P.*

—“Manual de Enfermedades intersexuales”, per Jaume Peyrí. - Edit. Espasa-Calpe.

Per a l'estudi de la major part de les branques de la Medicina i d'una manera particular el de la Veneriologia l'estament mèdic ibèrico-americà ha estat constantment tributària de les publicacions d'altres països. Al costat d'una riquíssima bibliografia francesa, germànica i italiana sobre l'esmentada matèria hom no trobava més que ben minses i rares edicions en llengua espanyola.

El Professor J. Peyrí, amb gran entusiasme i amb admirable perseverança, empenyé la tasca difícilíssima de subsanar aquell defecte i ha aconseguit de portar-la brillantment a terme, dotant a la literatura mèdica mundial d'un tractat de Veneriologia, editat en llengua espanyola i digne d'ocupar, tanmateix, un lloc preeminent al costat de les millors obres publicades en altres idiomes sobre aquella matèria.

Tota l'obra del Professor J. Peyrí, que consta de més de 500 pàgines il·lustrades moltes d'elles amb gravats, perfectes en la seva majoria, ve amarada de la llarga pràctica clínica i pedagògica del seu autor. En cada un dels seus capítols, hom hi troba, al marge d'allò que en podríem dir la part estrictament científica, un aspecte pràctic, exposat tan clarament que no dubtem en afir-

mar que tots els metges haurien d'incorporar-la a llurs biblioteques com una obra de primera necessitat en la qual trobaran la solució de tots els problemes de veneriologia que en la pràctica diària poden presentar-se. Per altra part, degut a aquelles mateixes causes personalíssimes de l'autor, l'estudiant difícilment podria trobar un manual més complet, més clar, més didàctic que l'obra del Professor J. Peyrí.

A aquest concepte d'utilitat per a l'estudiant i a aquell altre concepte de necessitat per al metge pràctic no especialitzat haurem d'afegir que per a l'especialista és absolutament indispensable la seva lectura, no ja solament pels conceptes emesos, per les opinions exposades i per la indiscutible personalitat científica de l'autor sinó que també per la claredat en l'exposició, la precisió en les descripcions, la perfecció del llenguatge, coses de les quals acostumen a mancar la major part dels nostres publicistes científics més prolífics.

L'obra del Professor J. Peyrí, iniciada amb un resumit capítol dedicat a la història de la Veneriologia, consta de sis parts fonamentals: *sifilis xancreton, blenorràgia, malalties venerianes no compreses en el tríptic clàssic, afeccions paravenerianes i profilaxi*.

No cal dir que, d'aquestes parts, la primera, la sifilografia, és la que constitueix el nucli principal i més important del volum d'“Enfermedades intersexuales”. Ella sola podria constituir una obra que seria admirable. Entre els capítols que la formen són particularment remarcables els referents a l'estudi del treponema, de la immunitat, de les sífilis cutànies, del diagnòstic de la lues, dels fonaments de la terapèutica química.

Les parts dedicades al xancre tou i a la blenorràgia, encarregada aquesta segona a la ploma del Dr. Tragan, presenten d'una manera completíssima l'estat actual d'ambdues qüestions.

El capítol sobre les malalties venerianes no compreses en el tríptic clàssic és un dels capítols més interessants de l'obra. Encara que les interessantíssimes observacions personals de l'autor havien estat ja publicades anteriorment en revistes professionals ens ha satisfet molt de rellegir-les i veure-les incorporades a una obra de magnitud i d'importància científica com la que comentem.

A continuació ve la part dedicada a l'estudi de